

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2015. szeptember 8.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — A hozzáadottérték-adó (héta) területén elkövetett bűncselekmények miatti büntetőeljárás — EUMSZ 325. cikk — Olyan abszolút elévülési időket előíró nemzeti jogszabály, amelyek a bűncselekmények büntetlenségét vonhatják maguk után — Az Európai Unió pénzügyi érdekeinek lehetséges sérelme — A nemzeti bíróság azon kötelezettsége, hogy eltekintsen valamennyi olyan belső jogi rendelkezés alkalmazásától, amely sértheti az uniós jog által a tagállamokra rótt kötelezettségeket”

A C-105/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunale di Cuneo (Olaszország) a Bírósághoz 2014. március 5-én érkezett, 2014. január 17-i határozatával terjesztett elő az előtte

Ivo Taricco,

Ezio Filippi,

Isabella Leonetti,

Nicola Spagnolo,

Davide Salvoni,

Flavio Spaccavento,

Goranko Anakiev ellen indított büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, K. Lenaerts elnökhelyettes, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen, T. von Danwitz és J.-C. Bonichot tanácselnökök, A. Arabadjiev, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger (előadó), A. Prechal, E. Jarašiūnas és C. G. Fernlund bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: L. Carrasco Marco tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. március 3-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: olasz.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- G. Anakiev képviselőjében L. Sani avvocato,
- az olasz kormány képviselőjében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítői: M. Salvatorelli és L. Ventrella avvocati dello Stato,
- a német kormány képviselőjében T. Henze és J. Kemper, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviselőjében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében P. Rossi és R. Lyal, meghatalmazotti minőségben

a főtanácsnok indítványának a 2015. április 30-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 101., az EUMSZ 107. és az EUMSZ 119. cikknek, valamint a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL L 347., 1. o.) 158. cikkének az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az I. Taricco, E. Filippi, I. Leonetti, I. Spagnolo, D. Salvoni, F. Spaccavento és G. Anakiev (a továbbiakban együtt: vádlottak) ellen amiatt indított büntetőeljárás keretében terjesztették elő, hogy a vádlottak szerveztek hoztak létre és működtetnek különböző bűncselekményeknek a hozzáadottérték-adó (héa) területén történő elkövetése céljából.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 Az EUMSZ 325. cikk előírja:

„(1) Az Unió és a tagállamok küzdenek a csalás és az Unió pénzügyi érdekeit sértő minden egyéb jogellenes tevékenység ellen az e cikknek megfelelően meghozandó olyan intézkedésekkel, amelyeknek elrettentő hatásuk van és hathatós védelmet nyújtanak a tagállamokban, valamint az Unió intézményeiben, szerveiben és hivatalaiban.

(2) A tagállamok az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalás leküzdésére megteszik ugyanazokat az intézkedéseket, mint amelyeket a saját pénzügyi érdekeiket sértő csalás leküzdésére tesznek.

[...]”

Az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló egyezmény

- 4 Az Európai Unióról szóló szerződés K.3. cikke alapján létrejött, az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. július 26-án Luxembourgban aláírt egyezmény (HL C 316., 48.; magyar nyelvű különkiadás: 19. fejezet, 8. kötet, 57. o.; a továbbiakban: PIF-egyezmény) preambuluma alapján ezen egyezmény szerződő feleinek, az Európai Unió tagállamainak a meggyőződése, „hogy az Európai Közösség pénzügyi érdekeinek védelme szükségessé teszi az ezeket az érdekeket sértő csalás

büntetőjogi üldözését”, és hogy „hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal büntetendővé kell tenni az ilyen magatartást, a különböző esetekben szükségessé váló egyéb szankciók alkalmazása lehetőségének sérelme nélkül, valamint [az], hogy – legalábbis súlyos esetekben – lehetővé kell tenni a szabadságvesztés büntetésének alkalmazását”.

- 5 A PIF-egyezmény 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ennek az egyezménynek az alkalmazásában az Európai Közösségek pénzügyi érdekeit sértő csalás:

[...]

- b) a bevételek tekintetében a következőkre vonatkozó minden szándékos cselekmény vagy mulasztás:

- olyan hamis, helytelen vagy hiányos nyilatkozatok vagy dokumentumok felhasználása vagy előterjesztése, amelyek következménye az Európai Közösségek általános költségvetése vagy az Európai Közösségek kezelésében levő, illetve az Európai Közösségek nevében kezelt költségvetés forrásainak jogtalan csökkentése,
- [...]”

- 6 Ezen egyezmény 2. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az 1. cikkben említett magatartást, valamint az 1. cikk (1) bekezdésében említett magatartásban való részvételt, felbujtást vagy ilyen magatartás kísérletét hatékony, arányos és visszatartó erejű szankciókkal büntesse, beleértve, legalábbis a csalás súlyos eseteiben, a kiadatást megalapozó szabadságvesztéssel járó büntetést; súlyosnak minősül az a csalás, ahol az elkövetési érték eléri vagy meghaladja az egyes tagállamok által meghatározott minimális összeget. A minimális összeg nem lehet magasabb 50 000 [eurónál].”

A 2006/112 irányelv

- 7 A 2006/112 irányelv 131. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A [2006/112 irányelv IX. címének] 2–9. fejezetében említett adómentességeket az egyéb közösségi rendelkezések sérelme nélkül, az említett adómentességek helyes és egyszerű alkalmazása, valamint az esetleges adócsalás, adókikerülés és visszaélés megelőzése céljából a tagállamok által meghatározott feltételekkel kell alkalmazni.”

- 8 Ezen irányelv 138. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok mentesítik az adó alól a termékértékesítést, ha a termékeket az eladó vagy a beszerző, vagy megbízásukból más személy adta fel vagy fuvarozta el az érintett tagállam területén kívülre, de a Közösség területére, és ha a termékértékesítés megrendelője a termékek feladásának vagy elfuvarozásának indulási helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban adóalanyként eljáró személy vagy nem adóalany jogi személy.”

- 9 Az említett irányelv 158. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) [...] a tagállamok vámraktározási eljárástól eltérő raktározási eljárásról rendelkezhetnek az alábbi esetekben:

- a) amennyiben a termékeket vámmentes üzletekben [...] értékesítik [...];

[...]

(2) Amennyiben a tagállamok élnek az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott adómentességi lehetőséggel, akkor megtesznek minden szükséges intézkedést ezen adómentesség helyes és egyszerű alkalmazására, valamint az esetleges adócsalás, adókikerülés és visszaélés megelőzésére.

[...]”

A 2007/436/EK határozat

- 10 Az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2007. június 7-i 2007/436/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 163., 17. o.) 2. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„Az Európai Unió költségvetésében a saját forrásokat a következőkből álló bevételek alkotják:

[...]

- b) [...] az összes tagállamra érvényes egységes kulcs alkalmazása a harmonizált [háa] alapjára], amely alapot a közösségi szabályok alapján állapítanak meg. [...]”

Az olasz jog

- 11 A 2005. december 5-i 251. sz. törvénnyel (a GURI 2005. december 7-i 285. száma) módosított olasz büntetőtörvénykönyvnek (a továbbiakban: büntetőtörvénykönyv) a büntetőjogi elévülésre vonatkozó 157. cikke előírja:

„A büntethetőség a büntetőjogi rendelkezés által a bűncselekményre előírt büntetési tétel felső határának megfelelő idő, de – ettől függetlenül – büntett esetén legalább hat, vétség esetén legalább négy év elteltével évül el akkor is, ha ezek csak pénzbüntetéssel büntethetők.

[...]”

- 12 A büntetőtörvénykönyv 158. cikke a következőképpen határozza meg az elévülési idő kezdő időpontját.

„Az elévülés kezdő napja befejezett bűncselekmény esetén az a nap, amikor a bűncselekmény befejezetté vált, kísérlet esetén, amikor az azt megvalósító cselekmény véget ért, tartós bűncselekmény esetén, amikor az azt megvalósító állapot megszűnt.

[...]”

- 13 Az említett büntetőtörvénykönyvnek az elévülés szünetelésének a szabályaira vonatkozó 159. cikke alapján:

„Az elévülés minden olyan esetben szünetel, amikor az eljárás, a büntetőeljárás vagy az ideiglenes fogvatartásra előírt határidő szünetelését különös jogszabályi rendelkezés írja elő, valamint a következő esetekben:

- 1) az eljárások engedélyezése;
- 2) az ügy más bíróság elé utalása;
- 3) az eljárásnak vagy a büntetőeljárásnak a felek és a védők akadályoztatása esetén, illetőleg a vádlott vagy a védője kérelmére történő felfüggesztése. [...]

[...]

A szünetelés oka megszűnésének napjától az elévülés tovább folytatódik.”

- 14 Ugyanezen büntetőtörvénykönyvnek az elévülés félbeszakadását szabályozó 160. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az elévülést félbeszakítja a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet vagy végzés.

Az elévülést szintén félbeszakítja a kényszerítő intézkedések alkalmazásáról rendelkező végzés [...] [és] az előkészítő ülés kitűzéséről szóló határozat.

A félbeszakítás napjától kezdve a félbeszakított elévülés ismét elkezdődik. Ha több eljárási cselekmény szakította félbe az elévülést, az elévülés határidejének számítása az utolsó eljárási cselekmény napjától kezdődik újra; a 157. cikkben meghatározott időtartamok ugyanakkor – a büntetőeljárásról szóló törvény 51. cikke (3) bekezdésének a) és c) pontjában említett bűncselekmények kivételével – nem hosszabbodhatnak meg a 161. cikk második bekezdésében foglalt határidőkön túl.”

- 15 A büntetőtörvénykönyvnek a szünetelés és a félbeszakadás hatályára vonatkozó 161. cikke alapján:

„Az elévülés szünetelése és félbeszakadása a bűncselekmény valamennyi elkövetőjére kihat.

A büntetőeljárásról szóló törvény 51. cikke (3) bekezdésének a) és c) pontja szerinti bűncselekmények miatti eljárások kivételével az elévülés félbeszakadása az elévüléshez szükséges időnek legfeljebb a negyedével [...] történő meghosszabbodását eredményezheti.”

- 16 A büntetőtörvénykönyv 416. cikke úgy rendelkezik, hogy a bűncselekmények elkövetése céljából létrehozott bünszervezet szervezői hét évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendők. Az ilyen szervezetben való részvétel pusztá ténye okán kiszabható büntetés öt évig terjedő szabadságvesztés.

- 17 A jövedelemadó és a hozzáadottérték-adó területén elkövetett bűncselekményekre vonatkozó új rendelkezésekről szóló, 2000. március 10-i 74. törvényerejű rendelet (decreto legislativo n. 74, nuova disciplina dei reati in materia di imposte sui redditi e sul valore aggiunto, a GURI 2000. március 31-i 76. száma; a továbbiakban: 74/2000. sz. DL) 2. cikke szerint a meg nem történt jogügyletekre vonatkozó számlák vagy egyéb dokumentumok felhasználásával tett csalárd héabevallás egy év hat hónaptól hat évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A 74/2000. sz. DL 8. cikke alapján ugyanígy büntetendő az is, aki harmadik személy héaelkerülésének lehetővé tétele érdekében meg nem történt ügyletről bocsát ki számlát.

Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 18 A vádlottakkal szemben a Tribunale di Cuneo előtt büntetőeljárás van folyamatban egy bünszervezetnek a héa területén különböző bűncselekmények elkövetése céljából történő létrehozása és e szervezetnek a 2005 és 2009 közötti adóévek során történő működtetése miatt. A vádlottakkal szemben olyan „héakörhinta” típusú fiktív jogi konstrukciók megszervezését róják fel, amely magában foglalta többek között fedőtársaságok létrehozását és olyan hamis dokumentumok kiállítását, amelyeken keresztül héamentesen árukat, a jelen ügyben pezsgősüvegeket, vásároltak. E művelet lehetővé tette a Planet Srl társaságnak (a továbbiakban: Planet), hogy a piaci árnál alacsonyabb árú termékekkel rendelkezzen, amelyeket az ügyfeleinek továbbértékesíthetett, így módon torzítva e piacot.

- 19 A Planet a fiktív ügyletekért e fedőtársaságok által kiállított számlákat kapott. Azonban e társaságok elmulasztották benyújtani az éves héabevallást, vagy ha be is nyújtották azt, mindenesetre nem fizették meg a megfelelő összegeket. Ellenben a Planet az említett társaságok által kiállított számlákat az azokban megjelölt héát jogellenesen levonva bevezette a saját könyvelésébe, következésképpen hamis éves héabevallásokat tett.
- 20 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy miután a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő ügyben számos eljárási nehézség merült fel, és e bíróság az előtte tartott előkészítő ülés során a vádlottak által felhozott számos kifogást elutasított, a kérdést előterjesztő bíróságnak egyrészt az egyik vádlott, G. Anakiev tekintetében eljárás megszüntetéséről szóló ítéletet kell hoznia, mivel a szóban forgó bűncselekmények az ő tekintetében elévültek. Másrészt a többi vádlott tekintetében – kontradiktórius tárgyalás kitűzésével – vádemelésről szóló határozatot kell hoznia.
- 21 A kérdést előterjesztő bíróság pontosítja, hogy a vádlottakkal szemben kifogásolt bűncselekmények a 74/2000. sz. DL 2. és 8. cikke alapján hat évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendők. Ellenben a bűnszervezetnek a büntetőtörvénykönyv 416. cikkében előírt bűncselekménye, amellyel kapcsolatban a vádlottak szintén bűnösnek találhatók, hét évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő a szervezet szervezői esetében, és öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő a részvétel pusztá ténye okán. Ebből következik, hogy a bűnszervezet szervezői esetében az elévülési idő hét év, míg mindenki más tekintetében hat év. Az elévülést félbeszakító legutóbbi cselekmény az előkészítő ülés kitűzéséről szóló végzés volt.
- 22 Márpedig az elévülési idő félbeszakadása ellenére annak ideje a büntetőtörvénykönyv 161. cikkével összefüggésben értelmezett 160. cikkének utolsó bekezdése (a továbbiakban: szóban forgó nemzeti rendelkezések) alapján nem hosszabbodik meg a bűncselekmény tényállásának megvalósulásától számított hét év hat hónapon, vagy a bűnszervezet szervezői esetében nyolc év kilenc hónapon túl. A kérdést előterjesztő bíróság szerint bizonyos, hogy valamennyi bűncselekmény, amennyiben még nem évült el, legkésőbb 2018. február 8-án, vagyis azt megelőzően el fog évülni, hogy a vádlottak tekintetében jogerős ítéletet hoznának. Ez azzal a következménnyel jár, hogy ez utóbbiak, akik valószínűleg több millió eurós héacsalást követtek el, az elévülési határidő lejárta miatt *de facto* nem lennének büntethetők.
- 23 A kérdést előterjesztő bíróság szerint e következmény azonban előrelátható volt a büntetőtörvénykönyv 161. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett 160. cikkének utolsó bekezdésében kimondott szabály miatt, amely – mivel az elévülés félbeszakadását követően csak azt teszi lehetővé, hogy az elévülési idő az eredeti időtartamának egynegyedével hosszabbodjon meg – valójában azzal jár, hogy a büntetőeljárások többségében nem szakad félbe az elévülés.
- 24 Márpedig az olyan adócsalásra vonatkozó büntetőeljárások, mint amelyet a vádlottak elkövettek, általában nagyon összetett nyomozással járnak, így az eljárás már az előzetes nyomozati szakaszában sok időt vesz igénybe. Valamennyi szakaszt egybevetve az eljárás időtartama miatt az ilyen típusú ügyekben a *de facto* büntetlenség Olaszországban nem kivételes, hanem szokásos esetnek minősül. Egyébiránt az olasz adóhatóságok számára általában lehetetlen az érintett bűncselekmény tárgyát képező adó összegének a beszédése.
- 25 Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság azon a véleményen van, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezések az Olaszországban letelepedett egyes gazdasági szereplők részéről a más tagállamokban letelepedett vállalkozásokkal szemben közvetetten tisztességtelen versenyt engedélyeznek, megsértve ezáltal az EUMSZ 101. cikket. Egyébiránt e rendelkezések az EUMSZ 107. cikket megsértve előnyben részesíthetnek bizonyos vállalkozásokat. Ezenkívül az említett rendelkezések valójában egy, a 2006/112 irányelv 158. cikkének (2) bekezdésében meg nem állapított mentességet teremtenek. Végül a büntetlenség, amelyből a csalást elkövetők *de facto* részesülnek, sérti az EUMSZ 119. cikkben említett azon irányadó elvet, miszerint a tagállamoknak ügyelniük kell arra, hogy az államháztartásuk rendezett legyen.

- 26 A kérdést előterjesztő bíróság azonban azon a véleményen van, hogy abban az esetben, ha számára engedélyeznék azt, hogy eltekintsen a szóban forgó nemzeti rendelkezések alkalmazásától, lehetséges lenne Olaszországban az uniós jog tényleges alkalmazásának a biztosítása.
- 27 Ilyen körülmények között a Tribunale di Cuneo úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:
- „1) A [büntetőtörvénykönyv] 160. cikke utolsó bekezdése [...], amelyben az arról rendelkezik, hogy a félbeszakadást követően az elévülés ideje legfeljebb az időtartam egynegyedével hosszabbodik meg, és így a büntetőeljárás haladéktalan lefolytatása ellenére lehetővé teszi a bűncselekmények elkövetői büntethetőségének elévülését, ennek következményeképpen pedig büntetlenségüket, sérti-e az EUMSZ 101. cikkben foglalt, a verseny védelmére vonatkozó szabályt?
- 2) A [büntetőtörvénykönyv] 160. cikke utolsó bekezdése [...], amelyben az arról rendelkezik, hogy a félbeszakadást követően az elévülés ideje legfeljebb az időtartam egynegyedével hosszabbodik meg, tehát a gazdasági szereplők által visszatartó erő hiányában elkövetett bűncselekményeket a büntetőjogi következményektől megfosztva az Olasz Köztársaság az EUMSZ 107. cikk által tiltott támogatási formát vezetett-e be?
- 3) A [büntetőtörvénykönyv] 160. cikke utolsó bekezdése [...], amelyben az arról rendelkezik, hogy a félbeszakadást követően az elévülés ideje legfeljebb az időtartam egynegyedével hosszabbodik meg, és így a [2006/112 irányelv] eszközként saját céljaikra felhasználó személyek büntetlenségének helyzetét teremti meg, az Olasz Köztársaság jogalap nélkül egy további mentességet vezetett-e be az [ezen] irányelv 158. cikkében kimerítően felsoroltakhoz viszonyítva?
- 4) A [büntetőtörvénykönyv] 160. cikke utolsó bekezdése [...], amelyben az arról rendelkezik, hogy a félbeszakadást követően az elévülés ideje legfeljebb az időtartam egynegyedével hosszabbodik meg, és így lemond az államot az Európai Unióval szemben fennálló kötelezettségek teljesítéséhez is szükséges forrásoktól megfosztó magatartások megbüntetéséről, sérti-e az EUMSZ 119. cikkben rögzített, rendezett államháztartás elvét?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A kérdések elfogadhatóságáról

- 28 G. Anakiev, valamint az olasz és a német kormány úgy véli, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett kérdések elfogadhatatlanok. E tekintetben G. Anakiev megjegyzi, hogy az adóterületen elkövetett bűncselekmények elévülésének szabályait megállapító nemzeti jognak a rendelkezéseit nemrégiben módosították, így a kérdést előterjesztő bíróság megállapításai megalapozatlanok. Az olasz és a német kormány lényegében úgy véli, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak az értelmezésre irányuló kérdései tisztán elvontak vagy hipotetikusak, és semmilyen összefüggésben nincsenek az alapügy tényállásával vagy tárgyával.
- 29 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk alapján létrehozott együttműködés keretében az alapügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelős nemzeti bíróság kizárólagos feladata, hogy az ügy sajátosságaira tekintettel megítélje mind az előzetes döntéshozatalra utaló határozatnak az ítélete meghozatalához fennálló szükségességét, mind a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni (lásd többek között: Banco Privado Português és Massa Insolvente do Banco Privado Português ítélet, C-667/13, EU:C:2015:151, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 30 Ebből következik, hogy az uniós jogra vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (lásd többek között: Halaf-ítélet, C-528/11, EU:C:2013:342 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 31 Azonban, amint a főtanácsnok az indítványának 45. és azt követő pontjaiban megjegyezte, a jelen ügyben nyilvánvalóan nem teljesülnek azok a feltételek, amelyek a Bíróságot az előterjesztett kérdések megválaszolásának a megtagadására készíthetik. Ugyanis az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban foglalt információk lehetővé teszik a Bíróságnak, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak hasznos választ adjon. Ezenkívül ezen információk lehetővé teszik az Európai Bíróság alapokmányának 23. cikke értelmében vett érintettek számára, hogy véleményt alkothassanak.
- 32 Egyébiránt az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból világosan kitűnik, hogy a Bíróság elé terjesztett kérdések semmiféleképpen sem hipotetikusak, és hogy megállapítható az alapügy tényállásával fennálló kapcsolat, mivel e kérdések az uniós jog számos olyan rendelkezésének az értelmezésére vonatkoznak, amelyeket a kérdést előterjesztő bíróság az alapügyben – különösen a vádlottakkal szembeni vádemeléssel kapcsolatban – meghozandó következő határozatához meghatározóknak tart.
- 33 Ilyen körülmények között az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

A harmadik kérdésről

- 34 Harmadik kérdésével, amellyel elsőként kell foglalkozni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy egyrészt a bűncselekmények elévülésére vonatkozó olyan nemzeti szabályozás, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezések megállapítanak, amely az alapügy tényállásának időpontjában azt írta elő, hogy a héa területén elkövetett bűncselekmények miatti büntetőeljárások keretében bekövetkező, az elévülést félbeszakító eljárási cselekmény azzal a következménnyel jár, hogy az elévülési idő csak az eredeti időtartamának egynegyedével hosszabbodik meg, és így a vádlottak *de facto* büntetlenségben részesülhetnek, azzal jár-e, hogy a héamentességnek a 2006/112 irányelv 158. cikkében meg nem állapított esetét vezeti be. Másrészt abban az esetben, ha e kérdésre igenlő választ kell adni, a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy eltekinthet-e ezen rendelkezések alkalmazásától.

Az olyan nemzeti szabályozásnak az uniós joggal való összeegyeztethetőségéről, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezések megállapítanak

- 35 Előzetesen meg kell állapítani, hogy bár a harmadik kérdés a 2006/112 irányelv 158. cikkére hivatkozik, az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolásából világosan következik, hogy e kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezések megállapítanak, a 2006/112 irányelvvel és általánosabban az uniós joggal összeegyeztethetetlen módon nem jár-e az érintett tagállamban a héacsalás elleni hatékony küzdelem akadályozásával.
- 36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a héa területén az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 2006/112 irányelvből következik, hogy a tagállamoknak nemcsak az az általános kötelezettségük, hogy fogadják el valamennyi jogalkotási és közigazgatási rendelkezést annak érdekében, hogy a területükön biztosítsák az esedékes héa teljes összegének beszedését, hanem az is, hogy küzdjenek a csalás ellen (lásd ebben az értelemben: Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 37 Ezenkívül az EUMSZ 325. cikk kötelezi a tagállamokat, hogy elrettentő hatású és hatékony intézkedésekkel küzdjenek az Unió pénzügyi érdekeit sértő jogellenes tevékenységek ellen, különösen pedig előírja velük szemben, hogy az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalás leküzdése érdekében ugyanazokat az intézkedéseket tegyék meg, mint amelyeket a saját pénzügyi érdekeiket sértő csalás leküzdésére tesznek (lásd: Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 38 A Bíróság e tekintetben hangsúlyozta, hogy mivel az Unió saját forrásai a 2007/436 határozat 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében magukban foglalják többek között egy egységes kulcsnak a héa harmonizált és az uniós szabályok alapján megállapított alapjára való alkalmazásából származó bevételeket, közvetlen kapcsolat áll fenn egyrészt a héabevételeknek az alkalmazandó uniós jog tiszteletben tartásával történő beszedése, másrészt pedig a megfelelő héaforrásnak az uniós költségvetés számára történő rendelkezésre bocsátása között, mivel az előbbi beszedése során történt mulasztás potenciálisan az utóbbi csökkenéséhez vezet (lásd: Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 26. pont).
- 39 Bár a héából származó bevételek teljes körű beszedésének a biztosítása, ezáltal pedig a 2006/112 irányelv rendelkezéseinek és az EUMSZ 325. cikknek megfelelően az Unió pénzügyi érdekei védelmének a biztosítása céljából a tagállamok valóban szabadon választhatják meg az alkalmazandó szankciókat, amelyek ölthetik közigazgatási szankciók, büntetőjogi szankciók formáját, vagy lehetnek a kettő kombinációi (lásd ebben az értelemben: Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a büntetőjogi szankciók elengedhetetlenek lehetnek a súlyos héacsalás bizonyos eseteivel szembeni hatékony és visszatartó erejű küzdelemhez.
- 40 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a PIF-egyezmény 2. cikkének (1) bekezdése alapján a tagállamoknak meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket, hogy az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalást megvalósító magatartásokat hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal büntessék, beleértve, legalábbis a csalás súlyos eseteiben, a szabadságvesztéssel járó büntetést.
- 41 A „csalás” fogalmát a PIF-egyezmény 1. cikke úgy határozza meg, mint „minden szándékos cselekmény vagy mulasztás [...] olyan hamis, helytelen vagy hiányos nyilatkozatok vagy dokumentumok felhasználás[ára] vagy előterjesztés[ésére vonatkozóan], amelyek következménye az [Unió] általános költségvetése vagy az [Unió] kezelésében levő, illetve [annak] nevében kezelt költségvetés forrásainak jogtalan csökkentése”. E fogalom következőképpen magában foglalja egy egységes kulcsnak a héa harmonizált és az uniós szabályok alapján megállapított alapjára való alkalmazásából származó bevételeket. E megállapítást nem kérdőjelezheti meg az a tény, hogy a héát nem közvetlenül az Unió nevében szedik be, mivel a PIF-egyezmény 1. cikke éppen hogy nem ír elő ilyen feltételt, amely ellentétes lenne ezen egyezménynek a céljával, amely egyezmény az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalások elleni lehető legszigorúbb fellépésre irányul.
- 42 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a nemzeti szabályozás büntetőjogi szankciókat ír elő az alapügyben szóban forgó eljárások tárgyát képező bűncselekmények, vagyis többek között bünszervezetnek a héa területén bűncselekmények elkövetése céljából történő létrehozása, valamint ugyanezen területen több millió eurós csalások esetén. Meg kell állapítani, hogy az ilyen bűncselekmények az Unió pénzügyi érdekeit súlyosan sértő csalásnak minősülnek.
- 43 Márpedig a jelen ítélet 37. és 39–41. pontjában tett megállapítások összességéből következik, hogy a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a súlyos csalás ilyen eseteit többek között hatékony és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal büntessék. Egyébiránt az ezzel kapcsolatban hozott intézkedéseknek ugyanolyanoknak kell lenniük, mint amelyeket a tagállamok a saját pénzügyi érdekeiket sértő, ugyanolyan mértékű csalás elleni küzdelem érdekében hoznak.

- 44 Így a nemzeti bíróság feladata annak valamennyi releváns jogi és ténybeli körülmény figyelembevételével történő vizsgálata, hogy az alkalmazandó nemzeti rendelkezések lehetővé teszik-e az Unió pénzügyi érdekeit sértő súlyos csalás eseteinek hatékony és visszatartó erejű szankcionálását.
- 45 E tekintetben pontosítani kell, hogy sem a kérdést előterjesztő bíróság, sem a Bírósághoz észrevételeket benyújtó érintettek nem kérdőjelezték meg az említett bíróság által megadott büntetőjogi szankciók, vagyis a hét évig terjedő szabadságvesztéssel járó büntetés visszatartó erejét mint olyat, sem pedig az Unió joggal való összeegyeztethetőséget, azon oknál fogva, hogy az olasz büntetőjog elévülési időt ír elő az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalást megvalósító tényállás esetében.
- 46 Azonban amint az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, a szóban forgó nemzeti rendelkezések azáltal, hogy az elévülésnek a büntetőtörvénykönyv 160. cikkében említett okok valamelyike miatti félbeszakadása esetére kimondanak egy olyan szabályt, amely alapján az elévülés határideje semmi esetre sem hosszabbodhat meg az eredeti időtartamának egynegyedénél hosszabb időtartammal, azzal a következménnyel járnak, hogy a jogerős ítélet elfogadásához vezető büntetőjogi eljárások összetettsége és hosszúsága miatt semlegesítik az elévülés félbeszakadási okának időbeli hatását.
- 47 Abban az esetben, ha a nemzeti bíróság arra a következtetésre jut, hogy a nemzeti rendelkezések az elévülés félbeszakadása területén történő alkalmazása azzal jár, hogy az esetek jelentős számában elmarad a súlyos csalást megvalósító cselekmények büntetőjogi szankciója, mivel e cselekmények általában elévülnek azt megelőzően, hogy a törvény által előírt büntetőjogi szankciót jogerős bírósági határozattal kiszabhatnák, meg kell állapítani, hogy a nemzeti jogban a csalás és az Unió pénzügyi érdekeit sértő minden egyéb jogellenes tevékenység elleni küzdelem érdekében előírt intézkedések nem tekinthetők hatékonyaknak és visszatartó erejűnek, ami összeegyeztethetetlen az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésével, a PIF-egyezmény 2. cikkének (1) bekezdésével és az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéssel összefüggésben értelmezett 2006/112 irányelvvel.
- 48 Ezenkívül a nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezések a héa területén elkövetett csalás eseteire ugyanolyan módon alkalmazandók-e, mint csak az Olasz Köztársaság pénzügyi érdekeit sértő csalás eseteire, amint azt az EUMSZ 325. cikk (2) bekezdése megköveteli. E rendelkezések alkalmazása nem ugyanolyan módon történik többek között akkor, ha a büntetőtörvénykönyv 161. cikkének második bekezdése hosszabb elévülési időt ír elő az Olasz Köztársaság pénzügyi érdekeit sértő hasonló jellegű és súlyosságú cselekmények esetében. Márpedig, amint az Európai Bizottság a Bíróság előtti tárgyalás során megállapította – elismerve, hogy ennek vizsgálatára a nemzeti bíróság jogosult –, az olasz jog nem ír elő többek között semmiféle abszolút elévülési időt a dohánytermékekre kivett jövedéki adó területén bűncselekmények elkövetésére irányuló bünszervezettel kapcsolatos bűncselekményre vonatkozóan.

A szóban forgó nemzeti rendelkezések uniós joggal való esetleges összeegyeztethetlenségének a következményeiről és a nemzeti bíróság szerepéről

- 49 Ha a nemzeti bíróság arra a következtetésre jutna, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezések nem tesznek eleget az uniós jog arra irányuló követelményének, hogy hatékony és visszaható erejű intézkedésekkel kell küzdeni a héacsalás ellen, e bíróság feladata, hogy biztosítsa az uniós jog teljes érvényesülést, szükség esetén eltekintve az említett rendelkezések alkalmazásától, és ily módon semlegesítve a jelen ítélet 46. pontjában említett következményt, anélkül hogy kérelmeznie kellene vagy meg kellene várnia azok jogalkotói vagy bármilyen egyéb alkotmányos úton történő előzetes megsemmisítését (lásd ebben az értelemben: Berlusconi és társai ítélet, C-387/02, C-391/02 és C-403/02, EU:C:2005:270, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Küçükdeveci-ítélet, C-555/07, EU:C:2010:21, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 50 E tekintetben fontos hangsúlyozni, hogy a tagállamok azon kötelezettsége, hogy elrettentő hatású és hatékony intézkedésekkel küzdjenek az Unió pénzügyi érdekeit sértő jogellenes tevékenységek ellen, valamint az a kötelezettsége, hogy az ezen érdekeket sértő csalás leküzdése érdekében ugyanazokat az intézkedéseket tegyék meg, mint amelyeket a saját pénzügyi érdekeiket sértő csalás leküzdésére tesznek, többek között az elsődleges uniós jog, vagyis az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésében előírt kötelezettségek.
- 51 Az elsődleges uniós jog e rendelkezései a tagállamokkal szemben pontosan meghatározott eredménykötelezettséget írnak elő, és a bennük foglalt, a fenti pontban felidézett szabály alkalmazása semmilyen feltételtől nem függ.
- 52 Az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésének rendelkezései ezért az uniós jog elsőbbségének elve alapján a tagállamok belső jogával fennálló kapcsolatuk tekintetében azzal a hatással bírnak, hogy – pusztán hatálybalépésük ténye folytán – a nemzeti jog valamennyi, az uniós joggal ellentétes rendelkezését a jog erejénél fogva alkalmazhatatlanná teszik (lásd ebben az értelemben többek között: ANAFE-ítélet, C-606/10, EU:C:2012:348, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 53 Hozzá kell tenni, hogy bár a nemzeti bíróságnak kell határoznia arról, hogy eltekint a szóban forgó nemzeti rendelkezések alkalmazásától, gondoskodnia kell arról is, hogy az érintett személyek alapvető jogait tiszteletben tartsák. Ugyanis e személyekkel szemben így olyan szankciókat lehet kiszabni, amelyeket minden valószínűség szerint elkerültek volna, ha a nemzeti jog e rendelkezéseit alkalmazták volna.
- 54 E tekintetben több, a Bírósághoz észrevételeket benyújtó érintett hivatkozott az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 49. cikkére, amely megállapítja a bűncselekmények és büntetések törvényességének és arányosságának elveit, amelyek szerint többek között senkit sem szabad elítélni olyan cselekményért vagy mulasztásért, amely az elkövetése idején a hazai vagy a nemzetközi jog alapján nem volt bűncselekmény.
- 55 Azonban – a nemzeti bíróságnak az erre vonatkozó vizsgálata függvényében – a szóban forgó nemzeti rendelkezések alkalmazásától való eltekintés kizárólag azzal a hatással jár, hogy egy felfüggesztett büntetőjogi eljárás kertében nem rövidíti le az általános elévülési időt, hogy lehetővé teszi a bűncselekmények miatti hatékony büntetőeljárásokat, valamint adott esetben biztosítja azon szankciók egyenlő bánásmódját, amelyek az Unió, illetve az Olasz Köztársaság pénzügyi érdekeinek védelmére irányulnak. A nemzeti jog alkalmazásától való ilyen eltekintés nem sértené a vádlottak olyan jogait, mint amelyeket a Charta 49. cikke biztosít.
- 56 Ugyanis ebből semmiféleképpen nem következne a vádlottak olyan cselekményért vagy mulasztásért történő elítélése, amely az elkövetése idején a nemzeti jog alapján nem volt büntetőjogilag szankcionálható cselekmény (lásd analógia útján: Niselli-ítélet, C-457/02, EU:C:2004:707, 30. pont), sem pedig olyan szankció alkalmazása, amelyet ugyanebben az időpontban e jog nem írt elő. Épp ellenkezőleg, a vádlottaknak az alapügyben felrótt cselekmények az elkövetésük időpontjában ugyanazon bűncselekménynek minősültek, és ugyanazon büntetőjogi szankciókkal voltak sújtandók, mint a jelenleg előírtak.
- 57 E következtetést megerősíti az Emberi Jogok Európai Bíróságnak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény 7. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlata, amely rendelkezés a Charta 49. cikkében biztosított jogoknak megfelelő jogokat rögzíti. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az elévülési idő meghosszabbodása és annak azonnali alkalmazása nem vonja maga után az említett egyezmény 7. cikkében biztosított jogok sérelmét, mivel e rendelkezést nem lehet úgy értelmezni, mint amely akadályát képezi az elévülési idő meghosszabbodásának, amennyiben a kifogásolt cselekmények még soha nem évültek el (lásd ebben az értelemben: EJEb, Coëme és társai kontra Belgium, 32492/96., 32547/96., 32548/96., 33209/96. és 33210/96. sz. ítélet, 149. §, EJEb 2000-VII; Scoppola kontra Olaszország (2. sz.), 2009.

szeptember 17-i 10249/03. sz. ítélet, 110. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; OAO Neftyanaya Kompaniya Yukos kontra Oroszország, 2011. szeptember 20-i 14902/04. sz. ítélet, 563., 564. és 570. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 58 A fenti megállapításokra tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a bűncselekmények elévülésére vonatkozó olyan nemzeti szabályozás, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezések megállapítanak, amely az alapügy tényállásának időpontjában azt írta elő, hogy a héa területén elkövetett súlyos csalások miatti büntetőeljárások keretében bekövetkező, az elévülést félbeszakító eljárási cselekmény azzal a következménnyel jár, hogy az elévülési idő csak az eredeti időtartamának egynegyedével hosszabbodik meg, sértheti az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésével a tagállamokra rótt kötelezettségeket, amennyiben e nemzeti szabályozás az Unió pénzügyi érdekeit sértő súlyos csalás eseteinek jelentős számában megakadályozza a hatékony és visszatartó erejű szankciók kiszabását, vagy az érintett tagállam pénzügyi érdekeit sértő csalás eseteire hosszabb elévülési időket ír elő, mint az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalás eseteire, amit a nemzeti bíróságnak kell vizsgálnia. A nemzeti bíróság feladata, hogy biztosítsa az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésének teljes érvényesülését, szükség esetén eltekintve azon nemzeti jogi rendelkezések alkalmazásától, amelyek azzal a hatással járnak, hogy megakadályozzák az érintett tagállamot abban, hogy teljesítse az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésében rá rótt kötelezettségeket.

Az első, a második és a negyedik kérdésről

- 59 Első, második és negyedik kérdésével, amelyeket együtt célszerű vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a héa területén elkövetett bűncselekményekre alkalmazandó olyan elévülési rendszer, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezéseknek az alapügy tényállásának időpontjában alkalmazandó szövege előír, értékelhető-e az EUMSZ 101., az EUMSZ 107. és az EUMSZ 119. cikk alapján.
- 60 Először is, ami az EUMSZ 101. cikket illeti, az tilt minden olyan, vállalkozások közötti megállapodást és összehangolt magatartást, amely hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre, és amelynek célja vagy hatása a közös piacon belüli verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása. Amint lényegében a főtanácsnok az indítványának 60. pontjában megjegyezte, a héa területére vonatkozó nemzeti büntetőjogi rendelkezések alkalmasint elégtelen alkalmazásának azonban nincs szükségszerűen következménye a vállalkozások közötti lehetséges, összejátszásra irányuló és az EUMSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 101. cikkel ellentétes magatartásokra.
- 61 Ami másodszor az állami támogatások EUMSZ 107. cikkben említett tilalmát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az az intézkedés, amellyel a hatóságok olyan előnyös adójogi bánásmódot biztosítanak egyes vállalkozásoknak, amely ugyan nem jár együtt állami források átruházásával, de pénzügyileg kedvezőbb helyzetbe hozza a kedvezményezetteket, mint a többi adóalanyt, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül (lásd többek között: P-ítélet, C-6/12, EU:C:2013:525, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 62 Márpedig, bár a héa területén előírt, nem hatékony és/vagy nem visszatartó erejű szankciók esetlegesen pénzügyi előnyt nyújthatnak az érintett vállalkozásoknak, a jelen ügyben nem merülhet fel az EUMSZ 107. cikk alkalmazása, mivel valamennyi ügylet a héaszabályozás alá tartozik, és a héa területén elkövetett valamennyi bűncselekményt büntetőjogilag büntetik, eltekintve azon különös esetektől, amelyekben az elévülési rendszer bizonyos bűncselekményeket mentesít a büntetőjogi következmények alól.

- 63 Harmadszor, ami az EUMSZ 119. cikket illeti, e rendelkezés a (3) bekezdésében azt az elvet, miszerint a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy államháztartásuk rendezett legyen, azon irányadó elvek egyikeként említi, amelyeknek a gazdaság- és monetáris politika bevezetése keretében a tagállamok tevékenységét vezérelniük kell.
- 64 Márpedig meg kell jegyezni, hogy az a kérdés, hogy azon szóban forgó nemzeti rendelkezések, amelyek a héa területén elkövetett bizonyos bűncselekmények büntetlenségéhez vezethetnek, összhangban vannak-e a rendezett államháztartás említett elvével, nem tartozik az EUMSZ 119. cikk hatálya alá, mivel az nagyon közvetetten kapcsolódik ehhez a tagállamokat terhelő kötelezettséghez.
- 65 Ilyen körülmények között az előterjesztett első, a második és a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a héa területén elkövetett bűncselekményekre alkalmazandó olyan elévülési rendszer, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezéseknek az alapügy tényállásának az időpontjában alkalmazandó szövege előír, nem értékelhető az EUMSZ 101., az EUMSZ 107. és az EUMSZ 119. cikk alapján.

A költségekről

- 66 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A bűncselekmények elévülésére vonatkozó olyan nemzeti szabályozás, mint amelyet a 2005. december 5-i 251. sz. törvénnyel módosított büntetőtörvénykönyvnek a 161. cikkével összefüggésben értelmezett 160. cikkének utolsó bekezdése megállapít, amely az alapügy tényállásának időpontjában azt írta elő, hogy a hozzáadottérték-adó területén elkövetett súlyos csalások miatti büntetőeljárások keretében bekövetkező, az elévülést félbeszakító eljárási cselekmény azzal a következménnyel jár, hogy az elévülési idő csak az eredeti időtartamának egynegyedével hosszabbodik meg, sértheti az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésével a tagállamokra rótt kötelezettségeket, amennyiben e nemzeti szabályozás az Európai Unió pénzügyi érdekeit sértő súlyos csalás eseteinek jelentős számában megakadályozza a hatékony és visszatartó erejű szankciók kiszabását, vagy az érintett tagállam pénzügyi érdekeit sértő csalás eseteire hosszabb elévülési időket ír elő, mint az Európai Unió pénzügyi érdekeit sértő csalás eseteire, amit a nemzeti bíróságnak kell vizsgálnia. A nemzeti bíróság feladata, hogy biztosítsa az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésének teljes érvényesülését, szükség esetén eltekintve azon nemzeti jogi rendelkezések alkalmazásától, amelyek azzal a hatással járnak, hogy megakadályozzák az érintett tagállamot abban, hogy teljesítse az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésében rá rótt kötelezettségeket.**
- 2) **A hozzáadottérték-adó területén elkövetett bűncselekményekre alkalmazandó olyan elévülési rendszer, mint amelyet a 2005. december 5-i 251. sz. törvénnyel módosított büntetőtörvénykönyvnek a 161. cikkével összefüggésben értelmezett 160. cikkének utolsó bekezdése előír, nem értékelhető az EUMSZ 101., az EUMSZ 107. és az EUMSZ 119. cikk alapján.**

Aláírások